

‘Alleen al onze aandacht betekent veel voor ze’

Veel inwoners van de Drechtsteden komen in de knel door de coronacrisis. De Sociale Dienst Drechtsteden biedt waar mogelijk ondersteuning. In een serie artikelen laten we zien hóé. Dit zevende artikel gaat over de medewerkers van de sociale dienst die duizenden kwetsbare inwoners bellen. Om hen te vragen hoe het met ze gaat. En om hen, als ze ergens hulp bij nodig hebben, te koppelen aan vrijwilligersorganisaties.

‘Normaal stuur ik het A-team aan’, zegt projectleider bij de sociale dienst, Minka van der Rhee. ‘Hier kunnen mensen aan deelnemen die een uitkering van ons ontvangen en een afstand hebben tot de arbeidsmarkt. Ze vinden bij ons op kantoor een goede dagbesteding en doen werkervaring op (zie kader). Ik stuur hen aan, begeleid en train ze. Het is zó mooi om te zien hoe zij in dit team groeien als persoon. En dat veel van hen in dit project een opstapje vinden naar een echte baan’. Ze geniet van haar werk. ‘Het voelt heel zinvol. Precies het gevoel dat ik miste toen ik door de virusuitbraak opeens thuis zat en zeeën van tijd had – net als mijn team, trouwens, waar ik nu veel minder mee kon doen.’ Minka zocht een manier om toch zinvol bezig te zijn. ‘Die vond ik in SDDhelpt.’

Enthousiast reageren

[SDDhelpt](#) ontstond aan het begin van de coronacrisis, als een idee tijdens een brainstorm bij de Sociale Dienst Drechtsteden. Afdelingshoofden en managers beseften dat veel medewerkers minder te doen hadden. En dat een grote groep kwetsbare mensen opeens alleen thuis zat. Misschien hadden die inwoners hulp nodig, zoals iemand die boodschappen voor hen deed of medicijnen haalde, maar wisten ze niet waar ze die hulp moesten vragen. Kon er daarvoor geen tijdelijke service komen, met een eigen telefoonnummer en e-mailadres? Konden thuiswerkende medewerkers hun vrijgekomen tijd niet gebruiken om die mensen te bellen? En zouden zij eventuele hulpvragen niet kunnen doorspelen aan speciaal geselecteerde lokale vrijwilligersorganisaties?

Ja, besloten de leidinggevenden. Met allereerst aandacht voor de 3.800 tachtigplussers uit het SDD-bestand, gevolgd door ruim 2.000 zeventigplussers. Een oproep onder medewerkers om beller te worden voor ‘SDD Helpt’ leverde een stroom enthousiaste reacties op. Inmiddels zijn er ruim negentig van zulke bellers, van wie vijftig heel actief – zoals Connie Molijn, accountadviseur bij [Baanbrekend Drechtsteden](#). ‘Ik heb fantastisch werk. Ik help mensen met een afstand tot de arbeidsmarkt om toch een baan te vinden. Daarvoor ga ik bijvoorbeeld naar werkgevers en ondersteun ik potentiële werknemers bij sollicitatiegesprekken.’ Dit soort fysieke bezoeken waren niet meer mogelijk toen corona uitbrak. Maar net als Minka, wilde Connie de tijd die ze daardoor overhield wél nuttig gebruiken.’

Interesse tonen

Alle medewerkers van de sociale dienst die zich aanmeldde kregen een lijst met twintig namen en nummers. Connie is inmiddels toe aan haar vierde lijst. En ze vindt het nog altijd ‘geweldig’ om te doen. ‘Bijna niemand heeft hulp nodig. Maar ze vinden het allemaal ontzettend fijn dat iemand een praatje maakt, vraagt hoe het gaat en laat weten er voor hen te zijn. Dat soort gesprekjes missen ze, nu ze geen bezoek mogen en minder makkelijk uitstapjes kunnen maken. Alleen al onze aandacht betekent veel voor ze.’ Sommige telefoontjes duren hooguit vijf minuten, zegt Connie. ‘Andere al snel een halfuur. Dan vertellen mensen je hun hele leven, met alle vreugde en tegenslag die daarbij hoort. Zoals Wim van Beers, oud-schipper en Feijenoorder in hart en nieren.’

‘Connie belde me uit het niets’, zegt Wim. ‘Wonderlijk, maar ook hartstikke leuk. Ze toonde echt interesse.’ Hij vertelde haar hoe hij als jochie voor een kwartje achter het Feijenoord-doel had gezeten, hoe hij van zijn 18e tot zijn 65e had gevaren, hoe heerlijk hij het op het water had gevonden, hoe moeilijk hij had kunnen wennen aan zijn leven op land, hoe graag hij biljartte, hoe hij zijn vrouw had verzorgd en later had verloren aan Alzheimer, hoe één van zijn kinderen was overleden. ‘Ik heb een vlotte babbel; van het ene onderwerp kwam het andere.’ Hulp hoefde Connie niet te regelen, zegt hij. ‘Ik kan me nog prima redden met mijn 89 jaar. Maar ik vind het netjes dat de Sociale Dienst Drechtsteden zo aan anderen denkt. En ik heb het nummer ook onthouden: misschien heb ik ooit wél hulp nodig.’

Afscheid nemen

‘Heel weinig mensen geven aan dat ze praktische hulp kunnen gebruiken’, zegt ook Minka. ‘En zoals verwacht, gaat dat dan inderdaad vaak over dingen als boodschappen of medicijnen halen. Maar soms gaat het ook om iemand die al haar boeken uitheeft en graag nieuwe zou lezen. Voor hen bellen we dan een plaatselijke vrijwilligersorganisatie. Die pakt het verder op.’ Ze is blij dat zeker 90 procent van de tachtigplussers het redt met hulp van burens en kinderen. Of nog heel zelfstandig is, zoals Frans Wijnhoven (86). ‘Ik kan slecht lopen door een versleten rug, maar met mijn scootmobiel kan ik nog prima boodschappen doen’, zegt hij. ‘Ook werk ik nog in mijn tuintje en verzorg ik mijn parkieten. Al worden dat er wel wat veel, inmiddels: normaal verkoop ik er om de zoveel tijd een paar, maar de vogelinkoop ligt door corona plat.’

Het zijn kleine zorgen, benadrukt Frans. ‘Lastiger vind ik dat ik niet naar mijn kinderen kan en zij niet naar mij mogen. En corona zelf is een nog grotere zorg. Mijn schoondochter liep het virus op in het ziekenhuis waar zij werkt. Ze heeft alleen koorts en hoofdpijn. Gelukkig maar; had veel erger kunnen uitpakken.’ Minka weet daar alles van. ‘Mijn allereerste telefoontje was heel gezellig. Dus belde ik vrolijk nummer twee. Een vrouw met een heel zachte stem. Moeilijk te verstaan, gedempt, breekbaar. “Bel ik u gelegen?”, vroeg ik. “Eigenlijk niet”, antwoordde ze. “Ik lig in het ziekenhuis met corona. Mijn dochters komen zo om afscheid van me te nemen.” Ik wist niet wat ik moest zeggen. Heb haar sterkte gewenst, een goed afscheid met haar dochters, en heb opgehangen. Daarna heb ik een halfuur stil in mijn tuin gezeten.’

Mooier worden

Minka: ‘Na dat tweede telefoontje dacht ik wel even “Waar ben ik aan begonnen?” Maar ik ben blij dat ik ben doorgedaan. Het bleek gelukkig ook een uitzondering: geen van de andere mensen die ik sprak had corona.’ Al doende leerde ze dat ze na elke drie gesprekken even pauze moest nemen. ‘Anders verlies je toch je concentratie. Dan luister je niet meer zo goed. En juist dát is wat mensen zo prettig vinden, meer nog dan het aanbod van hulp: dat ze een luisterend oor krijgen.’

Bellers krijgen ook iets terug, stelt Minka. ‘Ikzelf bijvoorbeeld inspiratie. De positieve reactie van deze ouderen bracht me op het idee om ook mijn eigen A-team te bellen. Om hun op dezelfde manier te vragen hoe het met hén is. En of zij ergens hulp bij nodig hebben. Dat leverde goede gesprekken op. Zo besepte ik beter hoe alleen sommigen zich voelden in deze crisis. Die bel ik nu wat vaker.’ Voor Connie waren de gesprekken eveneens waardevol. ‘Sommige zullen me altijd bijblijven. Om de fantastische verhalen en de veerkracht van ouderen, de wijsheid ook. Zo zei een vrouw van 96: “Kind, natuurlijk is het crisis. En corona is vreselijk. Maar zie je de saamhorigheid ook? De zorg krijgt eindelijk de erkenning waar ze recht op heeft. En mensen kijken veel meer naar elkaar om. Neem alleen al het feit dat u mij belt, dat de sociale dienst mij gewoon even vraagt hoe het gaat. De wereld is ook een beetje mooier geworden.”’

Het A-team

... is een werkervaring- en participatieproject van de Sociale Dienst Drechtsteden. Het team bestaat uit inwoners van de Drechtsteden die een uitkering ontvangen en een meer of minder grote afstand hebben tot de arbeidsmarkt. De belangrijkste taak van het A-team is het ordenen van administraties van burgers uit de Drechtsteden.

Deelnemers weten als geen ander hoe het is om rond te komen met een laag inkomen, kennen de minimaregelingen uit eigen ervaring en weten hoe belangrijk het is je administratie op orde te hebben en houden. Daarnaast doet het A-team administratieve ondersteunde klussen, zoals scanwerk. Voor sommigen is de veilige setting van dit project een opstapje om regulier aan het werk te kunnen. Voor anderen is het een zinvolle dagbesteding. In het A-team vinden ze verbinding, saamhorigheid en het gevoel te mogen zijn wie ze zijn. Voorwaarde voor deelname is: motivatie om aan jezelf te willen werken, affiniteit met mensen en interesse in administratie.